

γείων, τράπεζα χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν ἀντικειμένων) εὐρίσκονται πολλοὶ ὁβολοὶ τοῦ Χάρωνος, χρυσοὶ *δαράκαι* κυριολεκτικῶς ὀνομαζόμενοι.

ΧΡ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΛΑΜΠΙΣ

(EUGÈNE LABICHE)

Οὐδὲν ἄλλο ἔθνος σήμερον δύναται νὰ ἐπιδείξῃ ἐν τῷ θεάτρῳ ὅσους ἡ Γαλλία ἀριστεῖς. Λαμπρὰ πλειὰς δραματικῶν συγγραφέων καὶ ἡθοποιοὶ διάσημοι καθ' ἅπασαν τὴν ὑψηλὸν κατέκτησαν ὑπὲρ αὐτῆς ἀναμφισβήτητα τὰ πρωτεῖα ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ τῆς πνευματικῆς δράσεως, νῦν δὲ πανταχοῦ ὅπου ὑφύεται σκηνὴ θεάτρου τὰ γαλλικὰ ἔργα, ἐρμηνεύμενα ὑπὸ Γάλλων καλλιτεχνῶν, ἐπευφημοῦνται ἐνθουσιωδῶς, διδάσκοντα, συγκινοῦντα, τέρποντα.

Μεταξὺ τῶν Γάλλων δραματικῶν συγγραφέων, πρωτεύουσαν κατέχει θέσιν, παρὰ τὸν Ὠζιέ, τὸν Δουμάν, τὸν Σαρδού, τὸν Μελάκ, τὸν Ἀλεβύ, ὁ Εὐγένιος Λαμπίς, ὁ συγγραφεὺς τοσούτων κωμωδιῶν, καταταχθεῖσων ἤδη μεταξὺ τῶν ἀριστοτεχνημάτων τοῦ συγχρόνου θεάτρου.

Τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου τοῦ Λαμπίς ἐσημείωσεν ἀστειότατον συμβάν, ὅπερ ἀναγράφομεν ὡς ἀναφέρει αὐτὸ ὁ βιογράφος του.

Πρὸ πεντηκονταετίας ἀκριβῶς ὁ Λαμπίς, νέος εἰκοσι δύο ἐτῶν μόλις, παρουσιάζετο εἰς τὸν διευθυντὴν ἐνὸς τῶν ἐν Παρισίοις θεάτρων, τοῦ θεάτρου τοῦ Πανθέου, μὴ ὑπάρχοντος πλέον σήμερον, καὶ ὑπέβαλλεν αὐτῷ τὸ τρίπρακτον δράμα του ὁ *Δικηγόρος Λουβέ*. Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου, πρὶν ἐπιδόθῃ εἰς τὴν θεραπείαν τῶν Μουσῶν, εἶχε χρηματίσει πιλοπώλης, προσεκάλεσε δὲ τὸν νέον νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ἔργον του ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἑλλανοδικῶν τοῦ θεάτρου του, ἀποτελουμένης ἐκ συναδέλφων τοῦ διευθυντοῦ, συναδέλφων τοῦ πρώτου ἐπαγγέλματος. Ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν παρέστη πράγματι ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τῶν πιλοπωλῶν καὶ ἀνέγνωσε τὸ ἔργον του. Ἀλλὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀναγνώσεως τῆς πρώτης πράξεως μετ' ἐκπλήξεως παρετήρησεν ὅτι ὁ πῦλός του, ὃν εἶχεν ἀποθέσει ἐπὶ τινος τραπέζης, περιήγετο ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα μεταξὺ τῶν ἑλλανοδικῶν. Ἐκαστος παρετῆρει τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ, ἐμειδία δὲ εἰρωνικῶς, μεταβιβάζων τὸν πῖλον εἰς τὸν παρακαθήμενον. Ἡ ἐπιτροπὴ δὲν ἀφῆκε τὸν Λαμπίς νὰ ἀναγνώσῃ οὔτε τὴν δευτέραν κἂν πράξιν καὶ τὸ δράμα του ἀπερρίφθη. Ὁ συγγραφεὺς, ὅστις ἀνεγίνωσκεν ἔργον αὐτοῦ ἐνώπιον

πιλοπωλῶν, εἶχε τὴν ἀπλότητα νὰ προμηθεύεται τοὺς πῖλους τοῦ παρ' ἐμπόρων ἄλλων ἢ τῶν ἑλλανοδικῶν αὐτοῦ. Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἀνέλαβε τὴν διευθύνσιν τοῦ θεάτρου τοῦ Πανθέου ἄλλος, ὅστις μὴ ἐπαγγελλεῖσθαι ποτὲ τὸν πιλοπώλην δὲν εἶχε λόγους νὰ ἀποκρούσῃ τὸ δράμα τοῦ Λαμπίς, μὴ στερούμενον καὶ πλοκῆς ἐντέχνου καὶ ζωηρότητος διαλογικῆς καὶ πρωτοτυπίας τινός.

Ἄλλ' ὁ Λαμπίς μετὰ τὴν πρώτην ταύτην ἀπόπειραν κατέλιπε τὸ δράμα, πρὸς ὃ δὲν προώριζεν αὐτὸν ἡ φύσις τοῦ πνεύματός του, ἐτράπη δὲ εἰς τὴν συγγραφὴν κωμωδιῶν, ταχέως γενόμενος διάσημος. Ἀλλὰ κυρίως ἡ ὁριστικὴ ἐπιβολὴ αὐτοῦ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ κοινοῦ χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς παραστάσεως τῆς τετραπράκτου κωμωδίας *Τὸ ψάθινο καπέλλο* (*Le chapeau de paille d' Italie*), ἀμιμήτου ἔργου, βριθοντος σκηνῶν φαιδροτάτων καὶ μεστῶν ἀττικῶ ἀλατος. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου τούτου, ὥστε εὐσαρκὸς τις θεατῆς, ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ γέλωτος, ἐμεινεν ἀπόπληκτος ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου αὐτοῦ.

Ἐκτοτε ἤρξατο ἀκαταπαύστως συγγράφων διὰ τὸ θέατρον, ἔδωκε δὲ ἀλληλοδιαδόχως πρὸς παράστασιν τὰς *Παρεκτροπὰς τοῦ λοχαγοῦ Τικ*, τὰς *Πουλὰκιας*, τὸν *Κουμπάρην*, τὸ *Πρὸς τὸ Θεαθῆναι*, τὴν *Γραμματικὴν*, τὸν *Εὐτυχέστερον τῶν τριῶν*, τὸν *κύριον Περισώων*, τὸ *Ἐγὼ* κτλ. — ὅσα ἔργα τόσα καὶ ἀριστουργήματα.

Ὁ Λαμπίς εἶνε ἀνὴρ ἀπλοῦς τὰ ἥθη, μελίχιος, ἀγαθός. Πρὸ πολλοῦ κατοικεῖ ἐν τῇ ἐξοχῇ ἐπιδιδόμενος χάριν τέρψεως εἰς ἐργασίας ἀγροτικὰς. Ἀπορίας δὲ ἄξιον εἶνε τῷ ὄντι πῶς ὁ ἀγροδίατος συγγραφεὺς ἠδυνήθη μετὰ τοιαύτης ἀκριβείας νὰ γνωρίσῃ τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς ἀδυναμίας τῆς κοινωνίας, ἃς μετὰ τὸς εὐφύας σαρκάζει ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ. Ἐν ταῖς κατ' ἰδίαν ὁμιλίαις ὁ Λαμπίς ἐπιτηδεύει θελκτικὴν ἀφέλειαν ἥθους.

— Ποτὲ δὲν θὰ μὲ πείσης, ἔλεγε πρὸς τὸν φίλον του Βορνιέ, διακεκριμένον δραματικὸν συγγραφέα, νὰ ἀκούσω τραγωδίαν.

— Μελοδράμα τοῦλάχιστον;

— Τόσῳ τὸ χειρότερον, τὸ μελοδράμα εἶνε τραγωδία ἢ ὅποια κάμνει θόρυβον.

Ἄλλοτε πάλιν ὁ Γκουνῶ, ὁ κλεινὸς τοῦ Φαύστου μελοποιός, διηγεῖτο αὐτῷ εἰς ποίους κόπους ὑποβάλλεται πρὸς περάτωσιν συνθέσεώς τινος.

— Λοιπόν, τὸν ἐρωτᾷ ὁ Λαμπίς μετ' ἀπαθείας, διατί ἐξέλεξες αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα;

Ὁ Λαμπίς ἐγένετο πρὸ ἐτῶν ἀκαδημαϊκός, ἔκτοτε δὲ σχεδὸν ἔπαυσε συγγράφων, ἐπιδόθεις ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὰς προσφιλεῖς αὐτῷ ιδιωτι-

κάς ἀσχολίας· παρακινούμενος νὰ ἐξακολουθήσῃ παρέχων νέα ἔργα εἰς τὸ θέατρον ἀπαντᾷ ἀφηγούμενος τὸ ἐπόμενον ἀνέκδοτον.

— «Ὅχι, δὲν θὰ γράψω. Ἐνθυμούμαι ὅτι κάποτε ἤμην εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ "Ὀφφεμπαχ, διευθυντοῦ τότε τοῦ θεάτρου «Bouffes Parisiennes». Ὁ ὑπὸντάς του ἔφερεν ἐν ἐπισκεπτήριον. Ὁ "Ὀφφεμπαχ τὸ ἔλαβε, τὸ παρετήρησε καὶ μὲ δυσαρέσκειαν. — «Ὁὐφ! εἶπε· εἶπέ του ὅτι δὲν εἶμαι ἐδῶ». Καὶ τὸ ἐπισκεπτήριον αὐτὸ τίνος ἦτο; Ἦτο τοῦ Σκριβ, ὅστις εἶχε γηράσει πλέον. Ἦρχετο νὰ προτείνῃ εἰς τὸν "Ὀφφεμπαχ τὴν ἐκπανάληψιν ἑνὸς τῶν ἔργων του, τὸ ὁποῖον εἶχε μετασκευάσει εἰς μελοδραμάτιον. Καὶ αὐτόν, τὸν ἄλλοτε πανίσχυρον καὶ παντοδύναμον Σκριβ, τοῦ ὁποῖου τὴν οἰκίαν ἐπολιόρκουν οἱ διευθυνταὶ τῶν θεάτρων, ὁ "Ὀφφεμπαχ τὸν ἀπέπεμπε. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν θέλω νὰ πάθω καὶ ἐγὼ τὰ αὐτά, προλαμβάνω τοὺς διευθυντάς καὶ ζητῶ μόνος τὴν σύνταξίν μου.

Τοιοῦτος ἐν ἀτελεῖ καὶ προχείρῳ σκιαγραφίᾳ ὁ εὐφυὲς καὶ δημοτικώτατος Γάλλος συγγραφεύς, τοῦ ὁποῖου ἐν τῶν χαριεστέρων ἔργων «Τὰ Πουλὰκια» ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες σήμερον ἐν τῇ «Ἐστίᾳ». Νομίζομεν δ' ὅτι εὐχάριστον παρέχομεν ἀνάγνωσμα τοῖς συνδρομηταῖς ἡμῶν, εἰσάγοντες εἰς τὸν κύκλον τῶν δημοσιευμάτων τῆς «Ἐστίας», χάριν ποιικιλίας τῆς ὕλης, καὶ ἄλλο εἶδος τῆς συγχρόνου λογοτεχνίας, τὸ δραματικόν, οὐτινος δείγμα ἐκλέγομεν ἐκ τῶν προϊόντων τοῦ πνεύματος ἑνὸς τῶν ὀνομαστῶν Γάλλων δραματικῶν συγγραφέων.

ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΥΠΟ Ε. LABICHE ΚΑΙ DELACOUR.

(Μετάφρασις Ν. Γ. Π.)

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΒΛΑΔΙΝΕ.—ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ἀδελφός του.—ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, υἱὸς τούτου.—ΛΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Βλαδινέ.—ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ, φίλος τοῦ Βλαδινέ, ἔμπορος.—ΜΙΖΑΒΡΑΝ, ὑποδηματοποιός.—ΙΩΣΗΦ, ὑπὸντάς.—ΑΛΛΟΣ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ.—ΕΡΡΙΕΤΤΑ, σύζυγος τοῦ Βλαδινέ.—ΔΟΥΚΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Ὁβερτίνου.—ΚΑΙΤΗ, θαλαμηπόλος.

Ἡ σκηνὴ ἐν Παρισίοις, ἐν ἔτει 1862.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΡΩΤΗ

Αἰθουσα κομψῶς ἐσκευασμένη, ἔχουσα θύραν εἰς τὸ βάθος καὶ θύρας εἰς τὰ πλάγια. Ἐν τῇ μέσῃ τῆς σκηνῆς τραπέζι ἐστρωμένῃ εἰς πρόγευμα. Ἀρι-

στερόθεν στρογγύλον τραπέζιον, δεξιόθεν ἀνάκλιντρον.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, ΛΕΩΝ, εἶτα ΚΑΙΤΗ καὶ ΙΩΣΗΦ.

[Ἡ Ἐρριέττα κάθηται ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου κεντῶσα· ὁ Λέων κάθηται ἐπὶ σκαμνίου πλησίον τῆς.]

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Κύτταζε τώρα, μὲ τὰ μυστικά σου δὲν μ' ἀφίνεις νὰ τελειώσω τὸ ἐργόχειρόν μου.

ΛΕΩΝ. Σπουδαῖο πρᾶγμα!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Καὶ θὰ δυσαρεστήσω τὴν Λουκίαν.

ΛΕΩΝ. Ὡστε δι' αὐτὴν τὸ ἐτοιμάζετε;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Εἶναι ὁ ἔρᾶνός μου εἰς τὸ φιλανθρωπικὸν λαχεῖον, διὰ τὸ ὁποῖον ἐκείνη ἐργάζεται... Σήμερον τὴν περιμένω νὰ ἔλθῃ νὰ τὸ πάρῃ...

ΛΕΩΝ. Ἄ! λοιπὸν θὰ ἴδωμεν σήμερον τὴν δεσποσύνην Ὁβερτίνου;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Μάλιστα, κύριε, θὰ τὴν ἴδωμεν.

ΛΕΩΝ. Καὶ μοῦ ὑπόσχεσθε πῶς θὰ τῆς κάμετε λόγον;...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι... Καὶ σὺ ὅμως ὁμίλησε μὲ τὸν πατέρα τῆς... Καὶ ἂν τὰ πράγματα ὑπάγουν καλὰ, ὅπως πιστεύω, ὕστερα ἀπὸ δύο ἐβδομάδας ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Βλαδινέ θὰ ἔχωσι τὴν τιμὴν νάναγγεῖλωσιν εἰς τοὺς φίλους καὶ τοὺς γνωρίμους τοὺς γάμους τοῦ Λέοντος Βλαδινέ, υἱοῦ καὶ προγονοῦ των, μετὰ τῆς δεσποσύνης Λουκίας Ὁβερτίνου.

ΛΕΩΝ. Πόσον εἰσθε ἀγαθὴ!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Τί τὰ θέλεις! κάθε μητριά πρέπει νὰ ἦναι διπλάσιως ἀγαθὴ... διὰ νὰ διαψεύσῃ τὴν ιδέαν ποῦ ἔχει ὁ κόσμος διὰ τὰς μητριάς.

ΛΕΩΝ. Μὲ τὸν δεῦτερον γάμον τοῦ πατρός μου, μοῦ φαίνεται ὅτι ἀπέκτησα ἀδελφὴν καὶ ὄχι μητριά.

[Εἰσέρχεται ὁ Ἰωσήφ, ἀποθέτει ἐν ἔδραμα ἐπὶ τῆς ἐστρωμένης τραπέζης καὶ λαμβάνει μίαν ἔδραν ἀριστερόθεν ἣν τοποθετεῖ πλησίον τῆς τραπέζης].

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Καὶ ὅμως αὐτὸ δὲν θὰ εἰπῇ, κύριε, ὅτι δὲν πρέπει νὰ μὲ φοβῆσθε καὶ νὰ μὲ ὑπακούετε!

ΛΕΩΝ. (θωπευτικῶς, ὡς παιδάριον). Ναί, μαμμά.

ΙΩΣΗΦ. Κυρία... τὸ τραπέζι εἶναι ἕτοιμον.

ΛΕΩΝ. Ἰωσήφ, φώναξε τὸν πατέρα μου.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. (πρὸς τὸν Ἰωσήφ). Ὁ κύριος εἶναι εἰς τὸ γραφεῖόν του... καὶ βάλλει εἰς ἐνέργειαν μίαν ἀπόφασιν... θηριώδῃ!

ΛΕΩΝ. Ἀπόφασιν θηριώδῃ! πῶς; (Ὁ Ἰωσήφ εἰσέρχεται ἀριστερᾷ).

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Γράφει πρὸς τοὺς ἐνοικιαστὰς του... καὶ ζητεῖ ἀύξησιν τοῦ ἐνοικίου!